

Adrian VOICU

VERIFICARE

Aflându-ne în parc într-o bună după amiază, Acceleratorul de Particule a căzut și s-a julit un pic la genunchi.

Era prima oară când a realizat că din genunchi i se prelinge un firicel de lichid roșu.

S-a speriat un pic, s-a aolit și a vrut imediat acasă.

De cum a văzut-o pe maică-sa a început iar să se aolească și să-i arate buba.

După o vreme se duce, ia cântarul și se urcă pe el.

– Ce faci, iubitu’? îl întrebă jumătatea mea mai bună.

– Vreau să văd dacă am pierdut ceva, răspunse el foarte serios.

Nevastă-mea s-a uitat la mine, eu la ea și amândoi la Acceleratorul de Particule care se concentra la greutatea afișată pe cântar.

– Ce să pierzi, iubitu’? îl întreb la rândul-mi.

– Cum ce, măi, tati? se întoarse el la mine cu o mină serioasă. Kilograme! Tu n-ai văzut că mi-a curs sânge?

ZGÂRIETURI

Era o zi frumoasă și tocmai ce ieșisem la plimbare cu Acceleratorul de Particule.

Era perioada când încerca să-și mențină direcția pe două roți, în acest sens renunțând la roțile ajutoare și chinându-mă să mă țin după el.

La un moment dat l-am scăpat și a intrat în mașina-mi, zgâriind-o un pic.

– Scuze, tati, n-am vrut! a spus imediat picul.

Am simțit un cuțit cum îmi trece prin inimă, dar ajunsesem deja la un anumit grad de maturitate și n-am zis nimic.

După câteva zile de ploi, ieșim iar pe-afară la joacă.

Acceleratorul de Particule se duse ață la mașină, se uită ce se uită, apoi veni la mine și-mi spuse vesel:

– Uite, tati, când e murdară, mașina n-are nici o zgârietură!

TRENULEȚ

Într-una din înțoarcerile de la serviciu, m-am simțit darnic și am oprit la un magazin și i-am luat Acceleratorului de Particule un trenuleț electric.

Ăl mic a fost fericit, nevoie mare, s-a bucurat maxim și de cum i l-am dat a și început să construiască linia, să pună gara, pomi, să încarce vagoane cu tot felul de omuleți de-ai lui.

După un timp, îl văd pe Accelerator că se lupta cu două Always cu aripioare să le pună la trenulețul electric.

– Iubitu’, ce faci cu alea? se miră jumătatea mea mai bună peste poate.

– Păi, mami, răspunse el serios, am văzut că locomotiva nu are tampoane și vreau să-i pun.

PERSPECTIVE

Pentru că era cald și frumos, urmam printr-un parc programul normal de orientare turistică la volanul legendarei mașinuțe cu mâner supranumită „Number 3”.

Deși mergem de ceva vreme, Acceleratorul de Particule nu dădea semne că ar vrea să tragă pe dreapta. Eu aveam nevoie de multe perfuzii și de alte picioare.

Jumătatea mea mai bună mă încuraja că mă țin tare pentru anii mei.

Eu încă mai cred că totul ține de locul de unde privești lucrurile, că nimic nu se vede de departe cum se vede de aproape și nimic nu se vede de aproape cum se vede de departe.

Acuma, că tot veni vorba de perspective, să vă zic una mișto.

Eram la niște prieteni care făceau petrecere de luat moțu' la copil.

Și pun oamenii într-o farfurie ce se pune de obicei la evenimentul respectiv, bani, chei de mașină, franceze, de butelie, bijuterii and stuff, mă rog, tot ce trebuie s-aleagă copilu' ca să aibă viața dorită de părinți.

Aduc ăștia picu' și-i pun farfuria cu superstiții în față. Ți mic se uită o dată, se uită de două ori și alege cheile de la mașină, o iconă și, la urmă, o monedă de 10 bani.

– Slavă Domnului! se bucură mă-sa, pupându-l pe copilaș. O să ajungă episcop ca nașu' Pandele!

– Care pizda mă-sii a pus monede pe farfurie? se întoarce tac-su către mine, înjurând cu juma' de gură. Băga-mi-aș picioarele, o s-ajungă șofer pe dric!

VOTARE

Ajungem în vacanță odată cu votul pentru Parlamentul European.

Mergem la vot, prin urmare.

Votez și ies.

Acceleratorul de Particule: Ai pus ștampila bine, tati?

Eu: Da, iubitu'!

El: Bravo! Acuma poți să-mi dai o înghețată!

MORALA

Din auzite știu că interesant să fii mamă, dar empiric vă zic și cu mâna pe inimă că viața bate filmul ca tată, mai ales în primii 2-3-15 ani.

Când Acceleratorul de Particule avea vreo 2-3 ani, se întâmplă ca jumătatea mea mai bună să aibă ceva treabă prin Paris și m-a lăsat singur cu Acceleratorul de Particule.

Încă de dimineață am trecut pe DEFCON 1, abia având vreme să beau două guri de cafea, la baie am fost cu el în brațe, nu puteam să închid un ochi că și dispărea, era omnicățărător și omniapucător.

L-am dat jos de pe lustră ca să-l schimb, după ce l-am dat jos de trei ori de pe dulap și de două de pe tavan.

Memoria îmi spunea că eu am fost un copil așezat din punct de vedere gravitațional, dar pentru confirmare am sunat-o pe maică-mea și-am întrebat-o dacă nu cumva ăl bătrân a fost vreun soi de Spiderman ori Batman, că eu sigur am ieșit Gogoman.

„Mă, mămică”, mă liniști ea ca orice mamă, „să știi de la mine că potecile Domnului sunt tare

întortocheate, da' nici nu se compară cu spirala ADN-ului. Date fiind faptele realității, cre' că sigur tu ai fost o excepție!”

Resemnat oarecum și încercând să-l urmăresc cu privirea pe Acceleratorul de Particule, mă pregăteam să-mi prepar al 15-lea pahar cu vitamine, când mă sună nevastă-mea.

– Iubirea mea, copilu' e bine? se interesă ea grijulie de starea mea de sănătate.

– Mami, mami, mami, mami! sări în capul meu ăl mic, fără să-mi dea nici o șansă de răspuns.

– Deci e bine, a răspuns ea. Să fiți cuminți, că eu mai am vreo trei ore de stat pe-aici, am mai apucat s-o aud.

Și m-am îndreptat ca să-mi prepar cel de-al 16-lea pahar cu vitamine.

IMPOZITE 1

De câteva zile cerul era negru și ploaia neregulat.

– Iubirea mea, îi zic jumătății mele mai bune și solare, cred că vremea asta e numa' bună de plătit impozite, că avem deja copil.

Așa că am luat Acceleratorul de Particule la „subțiori”, cum se zice la noi, la Nehoi, hârțiile în buzunare și am plecat la Circa Financiară.

De cum ne-am urcat în mașină s-a pus pe-o ploaie, de ziceai că-i comandă specială pentru Noe.

– Umbrele? se uită la mine jumătatea mea mai bună și mai responsabilă cu întrebările cheie.

– Cred că ultima oară le-am văzut în dulap, am răspuns eu mai candid ca Bambi când a s-a prins că-i desen animat.

Acuma, fie vorba între noi, la cum ploaia, în cei 50 de metri cât aveam până la dulap trebuia să mă schimb total de două ori, de la chiloți în sus și-n jos, adică.

– Ce facem? continuă nevastă-mea circumspectă.

– Mergem înainte, zic eu bărbătește c-o juma' de gură, că tare aș fi stat în casă la un vin fiert, da' mi-am adus aminte vorba lu' maică-mea, care-mi zicea „Mă, mămică, ploaia te udă, da' receptoru' (fisicu', adică, pentru ăi mai tinerei dintre noi) te arde, așa că nu-i greu să te decizi pe o vreme ca asta”.

Și-am plecat.

Și ploaia...

Și ploaia...

Și ploaia de mi se îndoiseră ștergătoarele de câtă apă aveam pe parbriz.

Am ajuns la Circa Financiară, am depășit Circa Financiară că n-am găsit loc de parcare decât la 100 de metri, am revenit după un larg ocol și tot așa. Și ploaia, frați și surori, ca-n doine și balade, cu șiroaie și pâraie. Și-am mers, și-am mers, și-am tot mers tot căutând loc de parcare până a stat ploaia.

– Ce se vede-acolo-n zare? exclamă la un moment dat jumătatea mea mai vigilentă. Un loc de parcareeee! Hai mai repede că mi-a amorțit curul din cauză de impozite.

IMPOZITE 2

Am ajuns la Bookfest 2019 – București, am lansat și am fost la lansări, ne-am îmbrățișat și ne-am pupat cu mulțimea de prieteni care-au fost acolo, oameni calzi și buni, vechi ori noi, oameni cu care nu m-am văzut de ani ori decenii ori cu care mă știam din online, însă abia acum ne-am întâlnit „întâiași dată pentru prima oară”, apoi ne-am liniștit un pic și am mers acasă.

Aici, din vorbă-n gând și email în SMS, exclam către jumătatea mea mai bună:

– Aoloooo, iubirea mea, cu Bookfest-ul și lansările astea, am uitat să fac de declarația de impozit!

M-așez pe canapea și oftez, așa.

Nevastă-mea nu răspunde, dar a apărut lângă mine Acceleratorul de Particule.

– Lasă, tati, spuse el cu o fețică serioasă, mângâindu-mă pe cap, că o să fie impozite și la anu'.

DUBII OR NOT DUBII

Sâmbătă pe la prânz, vreme nașpa – afară, calduriță și ceva liniște – înăuntru.

Stăteam sprijinit în vreo două dubii dacă să mă uit la Indiana Jones, Stăpânul Inelelor, Star Wars ori Tom și Jerry. După câteva sforțări în sinapse, acul se ducea către 30% pentru...

– Auzi, da' tu nu te mai tunzi? se auzi de nicăieri vocea jumătății mele mai atente cu aspectul.

– Da' ce-ți veni? am parat eu cu dibăcia-mi caracteristică.

– Nimic, ziceam și eu așa... răspunde nevastă-mea și se duse în ale ei.

Revin la dubiile mele în ale filmelor și parcă începeam să înclin 30% către...

– Auzi, da' nu vrei să facem ceva dulce? reveni în decor vocea jumătății mele mai poficioase.

Am stat două secunde pe gânduri ca să găsesc un răspuns pe măsură, dar nevenindu-mi nimic la fel de inteligent pe limbă, am dat pe „repeat”:

– Da' ce-ți veni?

– Păi, ziceam că dacă tot e sâmbătă să facem ceva dulce.

Îmi pun așa, de control, un palid semn de întrebare, dar a învins ideea de a alege un film relaxant. După alte câteva negocieri cu sinele personal, preferința mi se ducea 30% decisiv către...

– Auzi, da' nu vrei să începem să ne pregătim de Crăciun cu decorațiuni și toate alea?

Am deschis gura să zic ceva, dar am sfârșit prin a merge să cumpărăm ceva dulce, niscaiva ingrediente pentru acel ceva dulce + decorațiuni de Crăciun și alte alea. Și pentru că tot am ieșit așa neplanificat, am mers și la tuns.

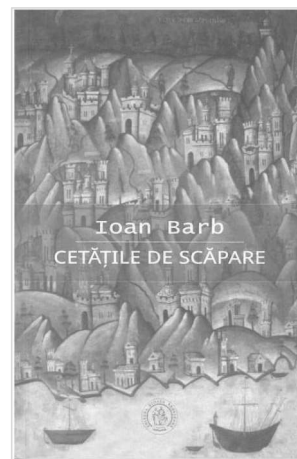
Ea, că eu încă aveam dubiile mele.

Fragmente din volumul
Despre ce vorbesc porumbeii
în curs de editare la Junimea,
colecția „Ulița copilăriei”

BIBLIORAF

Florea FIRAN
Amprente și voci **
Craiova, Scrisul Românesc
Fundația - Editura, 2021

Ioan BARB
Cetățile de scăpare
Prefață de Paul ARETZU
Cluj-Napoca, Editura Școala
Ardeleană, 2020

Leo BUTNARU
Cele mai frumoase poezii
Corunca, Hertzog, 2021